

Arrest

**nr. 66 472 van 12 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 1 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 februari 2009 een eerste asielaanvraag in. Op 29 juli 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep werd verworpen op 27 oktober 2009.

1.2. Verzoeker diende op 15 december 2009 een tweede asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris weigerde op 5 januari 2010 om de asielaanvraag in overweging te nemen (bijlage

13quater) en besliste op 8 januari 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.3. Verzoeker diende op 11 januari 2010 een derde asielaanvraag in. Op 12 januari 2010 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris om de asielaanvraag in overweging te nemen (bijlage 13quater). Tegen deze beslissing diende verzoeker een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verworpen werd bij arrest nr. 40.366 van 18 maart 2010.

1.4. Verzoeker diende op 3 september 2010 een aanvraag om verblijfsmachtiging in overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 23 september 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk.

1.5. Verzoeker diende op 4 oktober 2010 een vierde asielaanvraag in. Op 7 oktober 2010 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris om de asielaanvraag in overweging te nemen (bijlage 13quater). Tegen deze beslissing diende verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Het beroep werd verworpen op 8 oktober 2010 bij arrest nr. 49.292.

1.6. Verzoeker diende op 22 december 2010 een aanvraag om verblijfsmachtiging in overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 11 april 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.6 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt betekend op 5 mei 2011 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds het jaar 2009 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert via cursussen, daar attesten van voorlegt en Frans spreekt, werkbereid is, een werkaanbieding voorlegt, niet ten laste van de staat wil vallen, zijn neef in België hem wilt onderhouden in afwachting van werk, een huurcontract voorlegt, het inburgeringstraject heeft gevolgd en een attest ‘maatschappelijke oriëntatie’ voorlegt, een vrienden en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 20.02.2009, werd afgesloten op 18.11.2009 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 15.12.2009 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, die werd afgesloten op 05.01.2010 met de beslissing weigering in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem diezelfde dag betekend. Op 08.01.2010 diende betrokkene een derde asielaanvraag in, die werd afgesloten op 12.01.2010 met de beslissing weigering in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem betekend op 13.01.2010. Tenslotte diende verzoeker een vierde asielaanvraag in op 04.10.2010 die werd afgesloten op 07.10.2010 met een beslissing tot weigering in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem op 08.10.2010 betekend.

Tijdens de periodes tussen de verschillende asielprocedures verbleef betrokkene op illegale wijze in het land. De duur van de procedures – namelijk iets minder dan 9 maanden voor de eerste procedure, 21 dagen voor de tweede procedure, 5 dagen voor de derde asielprocedure en 4 dagen voor de vierde procedure– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkene verbleef van 18.11.2009 tot 15.12.2009, van 05.01.2010 tot 08.01.2010, van 13.01.2010 tot 04.10.2010 en sinds de afsluiting van zijn laatste asielprocedure sinds 08.10.2010 illegaal in België.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging en voor opsluiting in de gevangenis indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Om dit te bewijzen legt hij een ‘mandat d’arrêt’ d.d. 16.02.2009 uit Kameroen voor. Betrokkene voegt echter geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettig bijkomend geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de verwijzing naar de slechte situatie in Kameroen en wat betreft het voorleggen van diverse kranten en internetartikels: dit kan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze verwijzing en deze artikels gaan over de algemene toestand in Kameroen en betrokkene dus geen nieuwe persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de asielinstanties.

Het argument dat de neef van betrokkene legaal in België verblijft en het feit dat betrokkene diens verblijfskaart voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van "artikel 8 EVRM in combinatie met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet."

Verzoeker betoogt als volgt:

"Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat er geen schending is van artikel 8 EVRM en steunt op het feit dat de "Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.";

Overwegende dat het sociale leven en de sociale verankering heel belangrijk zijn in de zin van het recht op eerbiediging van het privéleven;

Dat artikel 8 EVRM immers een ruime invulling heeft;

Dat artikel 8 EVRM een positieve verplichting inhoudt voor de Belgische Staat om het privéleven voort te zetten of toe te laten op zijn grondgebied;

Dienaangaande heeft verzoeker aangetoond dat hij een nieuw bestaanshoeden heeft opgebouwd in België (betrokkene verblijft sinds begin 2009 in België, hij is geïntegreerd, werkbereid, heeft Nederlands geleerd, een inburgeringstraject heeft gevolgd, kenniskring heeft opgebouwd; verwijst naar vele Belgische vrienden);

Dat verzoeker illegaal in België verbleef en het dus niet mogelijk is om een inmenging in zijn privé-leven te maken ; Maar dat er toch een belangenafweging moet worden bewerkstelligt omwille van de positieve verplichting van de Belgische Staat dat geldt volgens artikel 8 EVRM;

Dat deze elementen niet in overweging werden genomen teneinde de belangenafweging op duidelijke wijze te bewerkstelligen;

Dat de in de regularisatieaanvraag aangehaalde elementen immers raken aan artikel 8 EVRM, zodat normalerwijze moet worden nagegaan of de bestreden beslissing een billijk evenwicht heeft tot stand gebracht tussen de aanwezige belangen, te weten, enerzijds het recht van de verzoeker op eerbied van zijn privéleven, en anderzijds, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken,....;

Dat deze belangenafweging deel uitmaakt van en moet blijken uit de door artikel 62 Vreemdelingenwet opgelegde motiveringsverplichting; (R.v.St. nr. 26.933, 26 september 1986, R.W. 1986-87, 854, noot W. LAMBRICHTS en T.V.R. 1987, 35.)

Dat de sociale verankering en het leefklimaat van verzoeker genoegzaam bekend waren op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich vergenoegde om de noodzakelijkheid van de inmenging te rechtvaardigen op basis van het gegeven dat "dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt";

Dat in het eerste onderdeel van de beslissing Dienst Vreemdelingenzaken laat gelden dat: "Het feit dat betrokkene sinds het jaar 2009 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert via cursussen, daar attesten van voorlegt en Frans spreekt, werkbereid is, een werkaanbieding voorlegt, niet ten laste van de staat wil vallen, zijn neef in België hem wilt onderhouden in afwachting van werk, een huurcontract voorlegt, het inburgeringstraject heeft gevolgd en een attest 'maatschappelijke oriëntatie' voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.", waaruit kan worden afgeleid dat ze bovenvermelde belangenafweging nog niet heeft bewerkstelligd;

Dat de motivering, gelet op de ontstentenis van enige belangenafweging, manifest onwettig is, a fortiori de overheid, waarbij een verzoek tot verblijfsmachtiging werd aanhangig gemaakt, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privéleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door desbetreffend artikel;

Dat de belangenafweging dus niet werd gedaan conform artikelen 2 en 3 van de motiveringswet omdat de beslissing niet op relevante feiten steunde;

Dat volledigheidshalve kan worden vastgesteld dat de redenen die werden opgegeven, zonder een belangenafweging in de zin van artikel 8 EVRM te hebben bewerkstelligd, an sich als niet-adequaat kunnen worden beschouwd in het licht van de formele motiveringswet, opdat de beslissing niet op zekere feiten steunde namelijk op een "eventuele tijdelijke verwijdering";

Dat omwille van deze tijdelijke verwijdering, de grond en de redenen van de regularisatieaanvraag zullen verdwijnen ; Dat het privéleven dat verzoeker heeft opgebouwd zal worden onderbroken; Alsook zal verzoeker worden blootgesteld aan een risico van behandeling of straf in strijd met artikel 3 EVRM;

Dat het is zoals hierboven uiteengezet, de belangenafweging die allesbepalend is teneinde de rechtvaardiging van een afwijzing van een verblijfsvergunning en aldus van de inmenging in het privéleven te determineren;

Dat zoals hierboven opgemerkt, er geen belangenafweging werd bewerkstelligd, laat staan dat deze belangenafweging blijkt uit de ondernomen beslissing;

Dat volgen de Raad van State de Belgische Staat in de bestreden beslissing tot afwijzing van de verblijfsvergunning moet bewijzen dat één van de bij artikel 8 van het EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang moet worden gebracht; (R.v.St. nr. 43.821, 13 juli 1993, R.A.C.E., 1993, z.p. & Rev.dr.étr.1994, afl. 77, 27-29;)

Dat een belangenafweging zich bijgevolg opdringt, in die zin dat« l'ingérence n'est admissible qu'a la condition de poursuivre un des buts énumérés au second paragraphe de l'article 8, soit la défense de la sécurité nationale et de la sureté publique, le bien-être économique du pays, la défense de l'ordre et la prévention des infractions, la protection de la santé ou de la morale, ou la protection des droits et libertés d'autrui (...) line ingérence dans un droit protégé par la Convention doit être justifiée par un besoin social impérieux et reposer sur des motifs pertinents et suffisants (...) Cet examen de proportionnalité amène la haute juridiction a mettre en balance les interets d'un individu dont les droits sont menacés et l'intérêt légitimement défendu par l'autorité publique » (P. F. DOCQUIR, « Droit a la vie privée et familiale des ressortissants étrangers: vers la mise au Point d'une protection floue du droit de séjour ? », Rev. trim. dr. h., 2004, p)

Dat, in casu, ten eerste de bestreden beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan deze zaak (ze werden immers niet beoordeeld), zodat er sprake is van een stereotype motivering;

Dat, ten tweede, verzoeker geen één van deze doelstellingen in het gedrang zou brengen zoals dat blijkt uit zijn regularisatieaanvraag; Dat Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van bestreden beslissing geen één van deze doelstellingen heeft ingeroepen om te bewijzen dat er geen disproportionele inmenging is in het privéleven van verzoeker;

Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing dd. 11 april 2011 niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen vereist zijn; Zodat kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen geschonden heeft;"

2.2 De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 EVRM in combinatie met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de Belgische Staat een verplichting heet om het privéleven te laten voortzetten op het grondgebied. Verzoeker verwijst naar zijn verblijf in België sinds 2009, zijn integratie, werkbereidheid, kennissenkring en naar zijn Belgische vrienden. Verzoeker verwijt verwerende partij geen belangenafweging te hebben gedaan.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op een enkele wijze kan aantonen dat hij hier een gezinsleven heeft waardoor artikel 8 EVRM geen toepassing vindt. Verder heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Zelfs indien verzoeker zou vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimitetstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van "s lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van "s lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Aan de hand van de „fair balance“-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De „fair balance“-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze „fair balance“-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap.

Verwerende partij heeft dienaangaande de eer op te merken dat in de beslissing wel degelijk een belangenafweging werd gemaakt. De bestreden beslissing luidt immers als volgt: "Wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent een breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. "

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands" (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,

Wat de reële banden met verzoekers land van herkomst betreft, heeft verwerende partij de eer op te merken dat geenszins kan worden afgeleid op basis van het administratieve dossier dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst of dat hij daar geen leven meer kan opbouwen. Verzoeker kwam pas in 2009 in België aan en bovendien werden zijn asielaanvragen beëindigd en afgewezen. Om die reden stelt de beslissing dat het door verzoeker bijgevoegde 'mandat d'arrêt' d.d. 16 februari 2009 reeds naar voren werd gebracht bij zijn asielaanvraag en niet weerhouden werd door de bevoegde instanties. In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker enkel naar dit arrestatiebevel en naar artikel 8 EVRM om alzo de buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de bestreden beslissing evenmin een absolute verwijdering inhoudt van het Belgische grondgebied. De beslissing verhindert verzoeker niet het Belgische grondgebied terug binnen te komen na in het bezit gesteld te zijn van de nodige documenten. Verzoeker toont een schending van artikel 8 EVRM niet aan.

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 onontvankelijk bevonden en er werd ingegaan op alle door hem aangehaalde elementen.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428) Het eerste middel is niet ernstig. (...)"

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling, die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen

en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegheid.

2.5. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. De in punt 1.6. bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoeker als buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend, een arrestatiebevel van december 2009 uit Kameroen en zijn "nieuw bestaanskader" dat hij in België heeft opgebouwd, inriep. Als argumenten die de gegrondheid van de aanvraag rechtvaardigen, riep verzoeker de legale aanwezigheid van zijn neef in België in, de kennis van twee landstalen en zijn integratie in België, waarbij hij verwees naar het attest van inburgering dat hij bezit en naar diverse getuigenverklaringen.

2.7. De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot bovenstaande elementen onder meer als volgt:

"Het feit dat betrokkene sinds het jaar 2009 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert via cursussen, daar attesten van voorlegt en Frans spreekt, werkbereid is, een werkaanbieding voorlegt, niet ten laste van de staat wil vallen, zijn neef in België hem wilt onderhouden in afwachting van werk, een huurcontract voorlegt, het inburgeringstraject heeft gevolgd en een attest 'maatschappelijke oriëntatie' voorlegt, een vrienden en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)

Het argument dat de neef van betrokkene legaal in België verblijft en het feit dat betrokkene diens verblijfskaart voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8."

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de ingeroepen argumenten inzake het privé- en gezinsleven geen buitengewone omstandigheden vormen die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigen en dat ze het voorwerp kunnen uitmaken van een aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend wordt bij de diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verwerende partij is verder van oordeel dat de getuigenverklaringen wijzen op sociale relaties die niet vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM en dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit staat met het privé- en gezinsleven dat verzoeker voorhoudt in België te leiden.

2.9. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari

2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

2.10. De verwerende partij is nagegaan of de voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vervuld werden, in casu of er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die rechtvaardigen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend. Zij heeft gewezen op verzoekers illegale verblijfssituatie en heeft de elementen die verzoeker heeft ingeroepen, m.i.v. de argumenten inzake zijn privé- en gezinsleven, op een gemotiveerde wijze niet weerhouden. Hiermee is voldaan aan de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de bovenvermelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker niet voldoet aan de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gestelde ontvankelijkheidsvoorwaarde, is er in het licht van artikel 8 EVRM geen positieve verplichting voor de verwerende partij om verzoeker toe te laten zijn voorgehouden privéleven in België verder te laten ontwikkelen. De Raad ziet dan ook niet in welke verdere belangenafweging de verwerende partij nog had dienen te maken, andere dan de in punt 2.7. geciteerde afwegingen. Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State dient de Raad op te merken dat verzoeker nalaat aan te tonen dat hij zich bevindt in een gelijkaardige feitelijke situatie als die van de vreemdeling waarop het ingeroepen arrest betrekking heeft.

2.11. Verzoeker kan niet gevolgd worden wanneer hij betoogt dat *“omwille van deze tijdelijke verwijdering de grond en de redenen van zijn regularisatieaanvraag zullen verdwijnen”* aangezien de terugkeer naar zijn land van herkomst niet maakt dat zijn documenten die hij gevoegd had ter ondersteuning van zijn in punt 1.6. bedoelde aanvraag zoals zijn inburgeringsattest en getuigenverklaringen, zonder voorwerp worden. Er anders over oordelen zou betekenen dat de ontvankelijkheidsvoorwaarde zoals neergelegd in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inhoudsloos wordt. Waar verzoeker poneert dat hij zal worden blootgesteld aan een risico van behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, dient de Raad op te merken dat verzoeker reeds vier asielaanvragen heeft ingediend die alle het voorwerp werden van een negatieve beslissing. De Raad ziet dan ook niet in en verzoeker laat na in concreto uiteen te zetten waarom zijn terugkeer gepaard zal gaan met een schending van artikel 3 EVRM. Voor het overige wordt nog verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

2.12. Verzoeker, die in 2009 in België aankwam, wiens diverse asielaanvragen werden afgewezen en die heden op illegale wijze in het Rijk verblijft, toont met zijn overwegend theoretisch betoog niet aan dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen op grond van artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een schending vormt van de artikelen 3 en 8 EVRM. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds die in essentie bestaan in het verderzetten van een sedert 2009 grotendeels in illegaal verblijf ontwikkeld privéleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfsreglementering anderzijds.

Het eerste middel is ongegrond.

2.13 In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Overwegende dat artikel 9bis laat gelden dat:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest

inzake het toegelaten beroep is uitgesproken; de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Dat bij zijn vierde asielaanvraag van verzoeker - waar hij een nieuw document neerlegde daterende van 26 februari 2009 maar dat hij pas op 1 oktober 2010 per fax had ontvangen - er werd besloten tot de niet in overwegingname van zijn asielaanvraag omdat hij geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (Stuk 2) ;

Dat de bestreden beslissing laat gelden dat: "Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging en voor opsluiting in de gevangenis indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Om dit te bewijzen legt hij een 'mandat d'arrêt' dd. 16.02.2009 uit Kameroen voor. Betrokkene voegt echter geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voren bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling van die van deze instanties."

Dat verzoeker deze elementen niet bij zijn asielprocedure voegde omdat hij daar de mogelijkheid niet toe kreeg. Hoewel nieuwe elementen of gegevens afgewezen kunnen worden omdat ze geen grond vormen voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van het subsidair beschermingsstatuut, toch kunnen deze nog gebruikt worden bij een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zoals in casu ook het geval is; Dat artikel 9bis het gebruik van deze elementen geenszins uitsluit; Zodat er een schending kan worden vastgesteld van artikel 9bis § 2,1° Vreemdelingenwet;"

2.14 De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel - stelt verzoeker een schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij "deze" elementen niet bij zijn asielprocedure voegde omdat hij de mogelijkheid niet gekregen zou hebben. Hij stelt dat, hoewel de nieuwe elementen afgewezen kunnen worden omdat ze geen grond vormen voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van het subsidair beschermingsstatuut, toch kunnen deze nog gebruikt worden bij een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet duidelijk maakt wat hij bedoelt met "deze elementen". Verwerende partij stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift verwees naar het arrestatiebevel om alzo de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aan te tonen die hem verhinderen een aanvraag 9bis in het buitenland in te dienen.

Verwerende partij verwijst naar artikel 9bis §2 van de vreemdelingenwet, wat verzoeker eveneens geciteerd heeft in zijn verzoekschrift.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend

waren voor het einde van deze procedure; 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Overeenkomstig artikel 9bis §2 2° van de vreemdelingenwet, oordeelde de bestreden beslissing met betrekking tot het door verzoeker bijgebrachte arrestatiebevel het volgende:

"Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging en voor opsluiting in de gevangenis indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Om dit te bewijzen legt hij een 'mandat d'arrêt' d.d. 16.02.2009 uit Kameroen voor. Betrokkene voegt echter geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties."

Verwerende partij heeft de eer te benadrukken d.d. 4 oktober 2010 verzoeker bij zijn vierde asielaanvraag een 'mandat d'arrêt' voorlegde d.d. 16 februari 2009. Bij de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag d.d. 7 oktober 2010, werd gesteld dat verzoeker dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overeenkomstig artikel 9bis §2 van de vreemdelingenwet kan het derhalve als niet onredelijk beschouwd worden dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat het 'mandat d'arrêt' geen buitengewone omstandigheid uitmaakt daar het document reeds naar voren werd gebracht tijdens zijn asielpcedure. Verzoeker kan het tegendeel niet aannemelijk maken.

Ook met betrekking tot de bijgevoegde stukken bij zijn aanvraag, motiveerde de beslissing als volgt: *"Wat betreft de verwijzing naar de slechte situatie in Kameroen en wat betreft het voorleggen van diverse kranten- en internetartikels: dit kan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze verwijzing en deze artikels gaan over de algemene toestand in Kameroen en betrokkene dus geen nieuwe persoonlijke bewijzen leert dat zijn leven in gevaar zou zijn. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de asielinstanties." Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Het tweede middel is niet ernstig."*

2.15. Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing een toepassing vormt van artikel 9 bis, §2, 1° of 2°, van de Vreemdelingenwet toont verzoeker met zijn aposteriori-betog *"Dat verzoeker deze elementen niet bij zijn asielpcedure voegde omdat hij daar de mogelijkheid niet toe kreeg"*, dat bovendien niet gestaafd wordt, niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris van het in het kader van de vierde asielaanvraag reeds ingeroepen arrestatiebevel van december 2009, met name *"Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging en voor opsluiting in de gevangenis indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Om dit te bewijzen legt hij een 'mandat d'arrêt' d.d. 16.02.2009 uit Kameroen voor. Betrokkene voegt echter geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties."* een schending vormt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wanneer in de in punt 1.5. bedoelde beslissing onder meer gesteld werd: *"Overwegende dat de betrokkene een zelfgeschreven verklaring naar voren brengt dat hij een document heeft om toe te voegen aan zijn dossier, dat de betrokkene een document getiteld 'mandat d'arrest' dd 16/02/2009 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag."*

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA